

Проповед 295

Начало на служение

Прочит: Матей 4, 12 - 23

Скъпи братя и сестри,

Защо Бог се нуждае от нас, хората? Не Му ли причиняваме прекалено много главоболия и проблеми. Като си помисля само с какво занимаваме Бога – с всякакви дребни и малки проблемчета, твърде често с неща, които са маловажни и незначителни на фона на цялата вселена. Бог е толкова голям и велик, а ние – толкова малки и незначителни. Понякога си мисля, че за Бога би било много по-лесно да прекрати всичко, да унищожи този свят и да създаде нов, по-добър и по-съвършен, с което Той би Се освободил от всички слабости и провали на нашия вид и нашия свят. Бог, обаче, не го прави. Той ни оставя да живеем и ни е дал право на избор да Му служим или да служим на мамона. Това зависи от нас. Той ни е дал свободна воля и право да избираме, дал ни е начало и край на живота ни, а какво ще се случи между тези две точки зависи от нас - ние имаме право да изберем. Бог ни дава възможности и право на избор. *Една стара история ни разказва за двама братя, които били известни крадци на домашни животни. Веднъж, когато те правели поредния си опит да откраднат свине от един селски двор, били заловени от властите. След като излежали присъдата си, те били жигосани върху челата си с буквите С – Ц, което трябвало да означава свинекрадец. Това позорно петно се превърнало в предизвикателство за двамата братя – трудно си намирали работа и преживявали. В следствие пътищата им се разделили. Единият от тях продължил стария начин на живот, който съответствал на белега, който носел на челото си. Другият брат се заселил в един отдалечен край на страната и там чул благовестието, повярвал в Бога и станал нов човек. За своите съграждани бил християнин с безупречна репутация и примерен живот. Веднъж едно момче попитало баща си: Татко, какво означават буквите С – Ц, на челото на този човек. Бащата се замисли и отговорил: Не знам синко, но сигурно означават СВЕТЕЦ.* Бог ни е дал право на избор. Ние можем да Го следваме, или да не Го следваме, изборът е изцяло наш. Бог иска да промени този свят чрез нас, хората, които Го обичат. Бог ни призовава. От нас зависи дали ние ще отговорим на призива Му. Бог не иска да използва свръхестествени явления, за да говори на хората, иска да използва нас като посланици, иска да използва нашите ръце и нашите крака, и дарбите, които ни е дал, за да може вестта за Него да стигне до всеки един човек. Защо Бог е избрал нас, хората, защо ни е сътворил? Бог ни е сътворил, за да бъдем обект на Неговата любов. Бог е любов, това е Неговата същност. То е сътворил и избрал човека, за да бъде обект на тази Негова съвършена любов. Ние сме обект на Божията любов. От нас зависи дали ние, хората, ще отговорим на тази любов или не; това е наш избор. Бог призовава по различен начин, но Той призовава всеки един човек, призовава го за да отговори на Неговата велика любов. Това е темата и на този пасаж – призива за служение. Бог ни призовава и е поставил началото и края на нашия живот. От нас зависи с какво ще запълним мястото между буквите - дали ще се получи СВИНЕКРАДЕЦ или СВЕТЕЦ. Това е наш избор – искаме ли да отговорим на Божия призив, или не. От отговора на призива зависи в много голяма степен как ще се развие животът ни и в каква посока ще тръгне. Призивът е отправен и вратата е отворена, от нас зависи какво ще се случи по-нататък. Бог е направил всичко, очаква само нашето “ДА”.

1. Всичко по реда си. Пасажът започва с това, че Йоан Кръстител е в затвора. Исус е кръстен, бил е изкушаван от сатана и сега започва Своето служение. Интересно е да се отбележи, че Исус Христос започва Своята проповед точно там, където Йоан Кръстител е спрял: **“Покайте се, защото приближи Небесното царство.”** Същите думи, същата проповед - разбира се е една голяма разлика. Исус носеше вестта за покаяние, както и начина за спасение със Себе Си. Той не само призоваваше хората към покаяние, но им показваше и изходен път. Той не само назоваваше проблема, но показваше решението му. Важно е да отбележим, че Бог е Бог на реда, Той не започва нещо безразборно, а се движи по точно определен план. Първо е призван да дойде вестителят – Йоан Кръстител, който да отбележи началото на Исусовото дело, да приготви пътя и сърцата на хората за идването на Спасителя. Чак след това се появява Исус Христос. Йоан приготвя пътя и показва нуждата, Исус Христос извървява пътя и извършва спасението. Краят на служението на вестителя е начало на спасителното дело на Исус Христос.

2. Къде Се установява Исус Христос, къде започва служението Си? **“А когато Исус чу, че Йоан бил предаден на властта, се оттегли в Галилея. И като напусна Назарет, дойде и се настани в Капернаум край езерото, в Завулоновите и Нефталимовите предели; за да се сбъдне изреченото чрез пророк Исаия, който казва: “Завулоновата земя и Нефталимовата земя, край езерото, отвъд Йордан, езическа Галилея; народът, който седеше в тъмнина, видя голяма светлина; и на онези, които седяха в страната на мрачната сянка, на тях изгря светлина.”**” Исус не остава в Юдея, където е роден, а отива в Галилея, в град Капернаум. Защо прави това? Най-лесният отговор би бил, разбира се, защото искаше да изпълни пророчеството. Това е така, но е твърде повърхностен отговор, защото Исус е планирал още от преди даването на пророчеството, че ще отиде в Галилея. Историците казват, че по това време Галилея е била процъфтяваща област. Имало е девет-десет процъфтяващи града. Провинция Галилея не е голяма, но е била плодородна и гъсто населена. Йосиф Флавий, който е бил управител на тази област, казва че там е имало най-малко 204 селища с повече от 15 000 жители. Така, научавайки, това можем да открием, че Исус започва служението Си в най-гъсто населената област в Близкия Изток. Но не е само това. За жителите на Галилея било известно, че те са отворени към промените и винаги били готови за бунт. Били калени и смели и може би точно заради тези обстоятелства представлявали чудесна почва за разпространението на Евангелието. Хората тук били отхвърлени от “истинските” юдеи в Ерусалим, които наричали тази област “езическа Галилея” и то не само по причината, че били обградени от езически нарди, но и че векове наред тук езическото влияние било много силно, гръцкият език и неюдейските обичаи са имали много голямо влияние. Така че, от една страна Галилея е била място с хора, отворени за благовестието, а от друга - с хора, които са били далеч от Бога. Не е неприсъщо на Бога да залага на най-невероятното място, където ние, хората, най-малко очакваме Той да Се появи. Бог не действа според нашите сметки и предположения, а според Своя план. Исус Христос започва точно там, където трябва да започне, не там, където хората смятат, че трябва да започне.

3. Служението сред езичниците. Забележителното, което откриваме още тук, е, че Исус Христос започва де факто своето служение сред езичниците още много преди църквата да дискутира този въпрос. Той не започва да разпространява словото на спасението в чисто юдейските области. Църквата ще се изправи пред въпроса за благовестието сред езичниците години след Исусовото Възнесение. Това можем ясно да разберем от посланията на апостолите и особено тези на Павел, както и от поставените там въпроси. Този въпрос ще доведе до големи дискусии и спорове, както на места и до разцепления в Христовата Църква. За Исус Христос този въпрос въобще не стои. Той не отива при фарисеите или при чистите юдеи, за които няма и грам съмнение, че произхождат от народа на Израел, Той не отива при законоучителите и учените – отива при тези, които се нуждаят да чуят словото на спасение. Исус Христос отива при тези, които живеят в мрак и тъмнина, както се казва в едно пророчество на Исаия 9, 1 - 2: **“Но на измъчената земя няма да има мрак, както в предишните времена, когато Той унижи земята на Завулон и земята на Нефталим; но в следващите времена ще я направи славна - нея, която е по пътя към езерото, от татък Йордан, Галилея на народите. Народът, който ходеше в тъмнина, видя голяма светлина;**

на онези, които седяха в земя на мрачна сянка, им изгря светлина.” Земята, в която Исус започна своето служение, беше унижената земя, точно тази, която по времето на Исаия беше унижена и пленена – точно там, сред хората, които бяха забравили Бога, сред тези, които живеяха в тъмнина, започна делото си Спасителя. Колкото по-голяма е тъмнината, толкова по-ярка е светлината. Тази презряна от юдеите земя, Христос наистина я направи славна, земя, която дава началото на най-великото дело, което човешката история познава – пътят на Спасителя към Голгота. От земя на мрака, от земя на езичници и вероотстъпници, Галилея се превръща в център на служението на Исус Христос. Неслучайно в Новия завет четем за един град, който е наречен града на Исус (Матей 9, 1) **“Тогавя Той влезе в една ладия, премина и дойде в Своя Си град.”** Изненадващо или не, този град не е Ерусалим, а Капернаум. Исус Христос отива там, където хората имат нужда от светлина и им дава Светлината. Точно там Исус Христос започва да проповядва: **“Покайте се, защото наближи небесното царство.”**

4. Призоваването на Галилейските рибари. Когато Спасителят започва Своето служение в Галилея, Той започва да проповядва, но и да призовава: **“И като ходеше край Галилейското езеро, видя двамата братя - Симон, наречен Петър, и брат му Андрей, че хвърляха мрежи в езерото, понеже бяха рибари. Той им каза: Елате след Мен и аз ще ви направя ловци на човеци. И те веднага оставиха мрежите и тръгнаха след Него. И като отмина оттам, видя други двама братя - Яков Зеведеев и брат му Йоан, че кърпеха мрежите си в ладията с баща си Зеведей; и ги повика. И те начаса оставиха ладията и баща си и тръгнаха след Него.”** Исус призовава своите ученици и те тръгват след Него. Толкова просто на пръв поглед изглежда всичко – Исус Христос призовава и хората оставят мрежите си. От нашия собствен живот ние знаем, че решенията не се вземат лесно. Голямото достоинство на тези четирима, които бяха призовани, е че те взеха решение да следват Бога. Това е нещо, което ние, хората, трябва да запомним – открием ли Бога, разберем ли за голямата Му любов и грижа, за спасителното Му дело на Голгота, не трябва повече да се обръщаме назад. Трябва да променим живота си радикално. *По времето на Сталин, виден комунист в Чехословакия, на име Лойб, бил хвърлен от собствените си другари в затвора и подложен на промиване на мозъка. В единична килия той трябвало ден и нощ да слуша от високоговорителя умопомрачителни думи: “Шпионин! Предател! Контрареволуционер! – О, не, извинявай, скъпи и верни другарю! – Не, шпионин! Предател! – Не, другарю! – Ще бъдеш обесен! Това е някакво недоразумение, скоро отново ще те пуснат! – Арестуването ти беше грешка! – Негодник! – и така нататък. Това продължило няколко седмици. Тогавя на човека внезапно му дошло просветлението. Хрумнало му: Ако комунистите измъчват християни или други врагове, в това има някакъв смисъл. Ние не можем да победим, ако не ги обезвредим. Но ако комунистите измъчват комунисти, то това е безсмислено зло, зло в името на злото. Сега аз видях дълбините на злото. Но няма електричество без два полюса, монета без две страни. Ако има пределно зло, то трябва да има и пределна любов. И тази любов е Бог. Когато следвият път бил извикан на разпит, казал на следователя: Сега можете да спрете високоговорителите. аз открих Бога.* Бог може да бъде открит, Бог може да Се разкрие, да призове на най-невероятни места, дори в комунистическия затвор. Важно е, когато чуеш призива на Бога, да станеш и да тръгнеш, и да Го следваш там, където те води. Ако вникнем в думите на Евангелието, ще открием много истини. Когато Исус призовава Своите ученици, Той Се обляга на природните им способности и дарби. Избира рибари не случайно. За галилейските рибари се знае, че е трябвало да бъдат необикновено смели и решителни, защото в езерото често излизали много големи и страшни бури. За делото на Исус са необходими хора, които са смели и решителни, хора, които са готови да следват Спасителя до смърт. Това, че те са такива, проличава още при самото им призоваване. Няма въпроси и условия. Елате и Ме следвайте – и Андрей, Петър, Яков и Йоан, оставят ладията и мрежите си, единствените средства, с които биха могли да си осигурят препитание, и тръгват след Исус Христос. Когато Господ призовава, не бива да се бавиш да вземеш решение. Колебанията действат изцяло срещу тебе. Единственото правилно решение е да станеш и да оставиш всичко с вярата, че Този, Който те призовава, ще Се погрижи за всичко; и да вървиш след Него. Това е избор, от който зависи живота ни. В Библията има записани достатъчно случаи, в които Исус призоваваше хора, но те не

откликваха, защото бяха прекалено привързани към материалното, или към хората около себе си, или към начина си на живот. Важно е да запомним – когато Исус Христос ни призовава, ние трябва да станем и да тръгнем, независимо дали Той ни вика, за да повярваме, или за определено служение. Бог иска решителност и, повярвайте, този избор няма кой да ни го отнеме – той си е наш. Бог очаква ние да изберем. Бъдете смели като Галилейските рибари. Хвърлете всичко, с което сте оплели живота си и следвайте Исус Христос.

5. Елементи на Исусовото служение. След призоваването на първите ученици, евангелист Матей ни разказва за какво бяха призвани и какво беше служението на Исус Христос по тези места: **“Тогавя Исус ходеше по цяла Галилея и поучаваше в синагогите им, и проповядваше благовестието на царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немош сред народа. И се разнесе слух за Него по цяла Сирия; и довеждаха при Него всички болни, измъчвани от разни болести и страдания, обладани от бесове, епилептици и парализирани; и ги изцели. И след Него вървяха големи множества от Галилея и Декапол, от Йерусалим и Юдея и от другата страна на Йордан.”** Интересно е да отбелжим: Исус не чакаше просто хората да дойдат при Него, а обикаляше из цялата област, за да отиде при хората и да им каже каквото има да им каже. Често ние очакваме хората да дойдат при нас, но Исус Христос, Божият Син, отиваше сам при хората. Благовестието според този текст има три страни: *Първо*, за Исус се казва, че проповядва. Думата, която се употребява в гръцкия текст описва работата на глашатая. Той отива и известява на площада новината. Казва я на всички, без да Се съобразява дали те искат да я чуят или не. Този вид съобщаване на новината или вестта предполага дръзко предизвикателно проповядване. *Второ*, Исус се отдава на това да поучава. Това означава да обяснява на хората трудностите и неяснотите, които срещат в Неговото учение, да разсейва недоразуменията. *Трето*, Исус изцелява. Изцелява всякакви болести, дори парализа и влиянието на нечисти сили. Исус не говори просто на теория, но и практически Се грижи за хората. Служението на Царството се състои в поучаване, проповядване и изцеляване и навсякъде, където служим на Божието царство, трите елемента трябва да присъстват. Така правиха апостолите след Христовото Възнесение, така правеше ранната църква, така трябва да правим ние, за да изпълняваме Божията воля.

б. Какво означава всичко това за нас. Какво трябва да правим ние? *На първо място*, ние трябва да имаме чувствителни сърца, да сме готови за всичко, за което Бог ни призове. Когато чуем призива, *на второ място*, трябва да станем и да Го последваме. *На трето място*, трябва да сме готови да Му служим, откъсвайки се от всичко материално и отклоняващо ни от Бога. Трябва да внимаваме в служението ни да присъстват трите елемента, които присъстваха и при Исус. Да станем глашатаи за Божието дело и спасение; да разясняваме на хората около нас какво Бог е направил за нас и за тях; и да се грижим за тези, при които Бог ни е пратил. Важно е да се замислим къде се намираме по пътя си към Бога, живеем ли според призива, който Той ни е отправил, готови ли сме да Го следваме навсякъде, пуснали ли сме мрежите или още се държим за тях. Освободете сърцата си и служете на Бога. Исус Христос е дал всичко за нас, дал е живота Си, пролял е кръвта Си, спасил ни е от сигурна смърт. Затова нека да Му бъдем верни. За Божия слава. Амин.